

τῶν ὁποίων ὁ ἀόρ. συμπίπτει πρὸς τὸν τῶν εἰς -ίζω.
Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,272 κέξ.

1) Ἀνασηκῶν, ἀνεγείρω Κάρπ. Ρόδ.: ἄσμ.

Ἐμπαίν-νει μέσ' ἔς τὸ σπῖτι του, ἔς τὴ γλῖνη τ' ἀνεαίνει,
ἀνεκουφᾷ τὸ πόπλωμα, φιλᾷ κι ἀνεφιλᾷ το

(ἀνεαίνει = ἀνεβαίνει, πόπλωμα = πάπλωμα) Κάρπ.

Ἀνεκουφῶ τὸ πόπλωμα νὰ κοιμηθῶ ποκάτω

αὐτόθ. Καὶ ἀμτβ. ἀνασηκῶνομαι, ἀνεγείρομαι Κάλυμν.
Ρόδ.: Ὁ καπετᾶνος ποῦ 'κονε τὸ τραοῦν τῆς γοργόνας ποῦ
τὴ λαχτᾶρα τοῦ μελιτωμοῦ τῆς ἡσπαρτᾶρει κ' ἡνεκούφα
κ' ἡχτύπα ἔς τὴν κουβέρτα (ἐκ παραδ. μελιτωμός = μελωδία)
Κάλυμν. || ἄσμ.

Στέκομαι, συλλοῖζομαι βιτσὰ ποῦ νὰ τοῦ δώκω,
ἀνακουφῶ καὶ δίνω τον βιτσὰ εἰς τὸ βραχιόνι

Ρόδ. β) Ἀνεγείρω τοὺς πόδας διὰ νὰ καταφέρω κτύπημα
καὶ δὴ λακτίζω Κάρπ. Κῶς: Ἐνεκουφᾷ τὸ μουλάρι Κῶς

γ) Τείνω πρὸς τὰ ὀπίσω τὰ ὦτα ἔτοιμος νὰ λακτίσω,
ἐπὶ ζῶν Κάρπ.: Ἀνεκουφᾷ τὸ μουλάρι. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ
ἀνθρώπου αὐτόθ.: Τίαν ἤπαθεν ὁ δεῖνα καὶ κόφτει κι ἀνε-
κουφᾷ; 2) Ἐλαφρύνω τὸ βάρος ἀντικειμένου τινὸς
Νίσυρ.: ἄσμ.

Ἐνεκούφα τὸ πουργί σου | μὴ συγκάτση ὁ κόκκαλός σου
ἀπὸ τὸ πολὺ λοᾶρι | κι ἀπὸ τὸ μαργαριτάρι.

β) Μεταφ. βοηθῶ τινὰ εὐρισκόμενον εἰς στενοχωρίαν
ιδίᾳ οἰκονομικὴν λόγ. σύνηθ.: Μοῦ ἔδωσε λίγα λεφτὰ καὶ
μ' ἀνακούφισε. Ἀνακουφίζει τοὺς φτωχοὺς. Τὸ παιδὶ δου-
λεύει κι ἀνακουφίζει τὴν οἰκογένειά του. Ἀνακουφίζω τὸ λαὸ
(ἐλαττώνω τοὺς φόρους του). γ) Μέσ. ἐλαφρύνομαι
ἀπὸ τὴν κατέχουσάν με ἠθικὴν στενοχωρίαν λόγ. σύνηθ.:
Τοῦ τὰ εἶπα ὅλα κι ἀνακουφίστηκα. 3) Σκάπτω, καλλι-
εργῶ τὴν γῆν ἀνορύσσων αὐτὴν βαθέως Ἰων. (Κρήν.)
Σάμ. Σύμ.: Φρ. Ἦνεγκούφισε τοῖς κάτω γῆς τὰ χώματα
(ἀνεδίφησε, ἀνερεύνησε τὰ πάντα) Κρήν. Ἐνακούφισεν
πολλὰ πράγματα (ἀνεσκάλισε μυστικὰς ἢ σκανδαλώδεις
ὑποθέσεις) Σύμ. Συνών. στρεμματίζω.

ἀνακούφισι ἡ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀνακούφισις.

Τὸ νὰ αἰσθανθῇ τις ἠθικὴν ἐλάφρυνσιν: Αἰσθάνομαι
ἀνακούφισι σύνηθ. Ἀναστέναξε ἀπὸ ἀνακούφισι Ἰδραγούμ.
Ὅσοι ζωντ.² 115.

ἀνακούφισμα τό, ἀμάρτ. ἀνεγκούφισμα Ἰων.
(Κρήν.) Νίσυρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνακούφισμα = ἐλάφρυνσις.

Βαθὺ σκάψιμον, ὄργωμα ἀμπέλου ἢ ἀγροῦ.

ἀνάκουφος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) Πόντ.(Κερασ.
Οἶν.) — ΠΒλαστοῦ Ἀργ. 227 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.
ἀνακούφος Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. κοῦφος.

1) Ἐλαφρὸς Κάρπ. 2) Ὁ μὴ καλῶς προσηρμο-
σμένος, ὁ μὴ ἔχων συνοχήν Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.:
Ἐρριξα τὸ πάπλωμα ἀνάκουφο Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἀνάκουφο
πάπλωμα δὲ ζεσταίνει αὐτόθ. Τοῦβλα ἀνάκουφα Λεξ. Δη-
μητρ. 3) Ὁ μὴ καλῶς κεκλεισμένος, ἡμιάνοικτος
Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.): Ἀνάκουφη πόρτα. 4) Ὁ μὴ
καλῶς ὑπερειδόμενος, μετέωρός πως καὶ δὴ ἐτοιμόρροπος
Πόντ.(Κερασ. Οἶν.): Σπίτιν ἀνάκουφον Οἶν. 5) Ὑπόκω-
φος ΠΒλαστός ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Μὲ ἀνάκουφη γῆρο του ὄργῃ πάντα βροντάει
(ἐνν. τὸ κῦμα).

Πβ. ἀνακούφωτός.

ἀνακουφώνω Εὐβ. (Πλατανιστ.) — Λεξ. Αἶν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κουφώνω.

1) Ὑποσκάπτων τι καθιστῶ αὐτὸ κοῦλον Εὐβ. (Πλα-
τανιστ.): Ἀνακούφωσε τὴ βραγιά μου ὁ ἀναβολέος. Ἡ σημ.
καὶ παρὰ Μπουνιαλ. Διήγ. Κρητ. πολέμ. 274,5 (ἐκδ.
ΑΞηρουχ.) «κι ὅλημερνὶς ἐσκάπτανε, τὴν γῆν ἀνακουφώ-
νουν». 2) Κάμνω τι κοῦλον ὑποκάτωθεν καὶ κυρτὸν
ἐξωθεν, ἐπὶ κεντήματος Λεξ. Αἶν.

ἀνακουφωτὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν.
Τρίκκ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακούφωτός.

Ὀλίγον τι ὑψηλά, μετεώρως πως ἐνθ' ἀν.: Ἡ πουργάνα
σιέκεται ἀνακουφωτὰ κι ἀποκάτου μπαίνει τὸ φαεῖ Σουδεν.
Πβ. ἀνακούφα 2.

ἀνακουφωτός ἐπίθ. Λεξ. Περίδ. Αἶν. Βυζ. Ἡπίτ.
Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀνεκουφωτός Ἄνδρ. Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακούφωτός.

1) Ὁ μὴ καλῶς προσηρμοσμένος, ὁ μὴ ἔχων συνοχήν,
ὁ σχηματίζων ὑποκάτωθεν ἢ ἀναμεταξὺ κενὸν διάστημα
ἐνθ' ἀν.: Ἐβαλε τὸ πάπλωμα ἀνεκουφωτὸ ἔς τὸ κρεβάτι
Ἄνδρ. Ἀνακουφωτὴ πέτρα δὲ λογαριάζεται μὲ τὸ μέτρο
(σωρὸς λίθων κανονικοῦ σχήματος, ἀλλ' ἔχων ἐντὸς κενὰ
διαστήματα) Λεξ. Δημητρ. 2) Ἐπὶ ἄρτου, ὁ ὑποστάς
τὴν ἀναγκαίαν ζύμωσιν Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών.
ἀνεβατός. 3) Ὁ μὴ καλῶς κεκλεισμένος, ἡμι-
άνοικτος Λεξ. Δημητρ.: Ἀφησε τὸ παράθυρο ἀνακουφωτὸ
νὰ παίρνωμε ἀέρα.

Πβ. ἀνακούφος.

ἀνακοφτὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀνασκοφτὰ
Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιρρ. κοφτὰ.

Διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ: Πάμε ἀνακοφτὰ. Συνών.
κοφτὰ, περικοπά, περικοφτὰ.

ἀνακοφτὸς ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακούφωτός.

Ὁ χρόνος καθ' ὃν κόπτονται τὰ καρποφορήσαντα
σπαρτὰ διὰ νὰ ὀργωθῇ ἐκ νέου ὁ ἀγρός, ἦτοι ὁ Αὐγου-
στος καὶ ὁ Σεπτέμβριος.

ἀνακόφτω ἀμάρτ. ἀνασκόφτω Κορσ. ἀνακόβω Λεξ.
Βλαστ. ἀνακόβω Κρήτ. Ρόδ. ἀνακόβω Κύπρ. ἀνα-
κόθτω Καλαβρ.(Χωρίο Βουν.) ἀνακόστω Καλαβρ.(Μπόβ.)
ἀνεκόβω Κάρπ. Σέριφ. Μετοχ. νεγκομμένος Πόντ.(Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνακόπτω = ἀπωθῶ, ἀποκρούω, ἀπο-
κόπτω. Τὸ ἀνασκόφτω καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ.
στ. 5085 Η (ἐκδ. JSchmitt) «κι ὅλοι τὸν ἀνασκόψασιν,
συνεμποδίσανέ τον».

Α) Ἐνεργ. 1) Ἐμποδίζω, συγκρατῶ τινὰ Κορσ. Ἡ
σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 5084 Ρ (ἐκδ. JSchmitt)
«καὶ ἄλλοι τὸν ἀνάκοψαν καὶ ἐμποδίσανέ τον». 2) Δια-
κόπτω τι Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Κάρπ. Σέριφ.:
Δὲ δὸ ἀνεκόβγει (ἐνν. τὸ ποτήρι, δηλ. ἐκκενώνει τὸ περιε-
χόμενόν του ἀπνευστί) Σέριφ. || ἄσμ.

Λυπητερὰ τραοῦιζεν τῆς ἀνοιξὶς τὰ κάλλη

καὶ τὸ τραοῦδ' ἐνέκοιεν κ' ἐκοίταζεν τὸ κῦμα

(τραοῦιζεν = τραγοῦδιζε, τραγουδοῦσε) Κάρπ. β) Ἀμτβ.
Κατόπιν παρατεταμένου κλαυθμοῦ καταλαμβάνομαι ὑπὸ
λυγμῶν, ἀπὸ νεκρόσιμον Ρόδ.: Ἀνακόβγει τὸ παιδίν.

3) Ὀργώνω τὴν γῆν ἐκ δευτέρου καὶ τρίτου Κύπρ.:
Παροιμ.

Ἄν τρώς πολλὰ διόλιζε τῷ ἄν τρώης λ-λία νμάζε,
ἄν δὲν τρώης τῷαὶ κουτῶιν ἀνάκοβκε τῷαὶ σπέρνε

(διόλκε = διβόλιζε). 4) Ἰσοπεδώνω τὴν ὀργώθεισαν καὶ ἀναρεῖσαν γῆν διαλύων δι' ἰδίου γεωργικοῦ ἐργαλείου τοὺς γῆκους τοῦ χώματος *Λεξ. Βλαστ.* 297. Συνών. διβόλιζω, σβαρνίζω.

Μέσ. 1) Προαισθάνομαι, προβλέπω Κρήτ.: Ἄσμι. *ἄχι κι ἄς ἀνακόβγετο καὶ νὰ 'θελε τὸ ξέρεη,* *νὰ 'σφαζε τὸν Ἀράπη του 'ς τ' αἰ-Γιανγιού τὰ μέρη.* Ἡ σμ. καὶ ἐν Ἑρωφίλ. πρῶξ. *Ε* στ. 587 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «ὦφεν καὶ πῶς τὸ 'κόβγουσου;» 2) Εἰκάζω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω Κρήτ.: «Ὅσον ἄργειε, τόσο δ' ἀνακόβγετο πῶς τὸν ἐφίλησεν ἡ μάγνα του καὶ τοῦ ξέχασε (ἐκ παραμυθ.) Συνών. κατὰ λαβαίνω, νοιώθω.

Μετοχ. 'νεγκομμένος, μεταφ. ὁ ἄξιος νὰ χαθῇ, νὰ καταστραφῇ, μόνον ἐπὶ ἀνθρώπου πρὸς ἐπίπληξιν ἢ πρὸς δήλωσιν δυσαρρεσκείας, ἀλλὰ μετὰ τινος οἰκειότητος Πόντ. (Χαλδ.): 'Νεγκομένε, ντό δουλείας εἶν' ἀτὰ ντ' εὐτάς! (χαμένε, τί ἔργα εἶναι αὐτὰ ποῦ κάμνεις;) Τὸ 'νεγκομένον, 'κ' ἐθέλεσεν νὰ πάη! (τὸ χαμένο, δὲν ἠθέλησε νὰ πάγῃ!)

ἀνακόψιμο τό, ἀμάρτ. 'νεκόψιμον Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακόφτω.

Κλαυθμηρὸς λυγμός: Τὸ παιδὶν ἔχει 'νεκόψιμον.

ἀνάκραγμα τό, *Λεξ. Βλαστ.* ἀνάκραμα Μακεδ. (Κοζ.) ἀνάκρασμα Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,255 ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 2 10

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακράζω.

1) Κραυγὴ Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἀν. ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. — *Λεξ. Βλαστ.*: «Ἐνα ἀνάκρασμα βροντόφωνο πετάχτηκε ἀπὸ τὰ στήθηα τοὺς Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἀν. || Ποίημ.

Παίζει γοργὰ 'ς τὸ χέρι της τὸ δυνατό κοντάρι,
'γροικεῖται σὰν τρομαχτικὴ βροντὴ τ' ἀνάκρασμά της
ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀνακραξιά. 2) Ἡ δύναμις πρὸς τὸ κράζειν, συνήθως ἐπὶ πτηνῶν Μακεδ. (Κοζ.): *Ἀνάκραμα νὰ μὴν ἔξ'!* (ἀρά). Συνεκδ. καὶ ἐπὶ τοῦ διαβόλου αὐτόθ.: *Ἀνάκραμα νὰ μὴν ἔξ' κι νὰ τοὺν φάη οὐ λύκους!* (λέγουν τὴν ἀράν, ὅταν ἀναφέρουν τὸν διάβολον). Συνών. ἀνάκραγο.

ἀνάκραγο τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακράζω.

Ἡ δύναμις πρὸς τὸ κράζειν, ἐπὶ πτηνοῦ ἀσθενοῦς: *Δὲν ἔχει ἀνάκραγο.* Συνών. ἀνάκραγμα 2.

ἀνακράζω Δ.Κρήτ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,207 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,73 — *Λεξ. Περίδ.* Ἡπίτ. ἀνεκράζω Α.Κρήτ. ἀναγκράζου Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) ἀγκράζου Εὐβ. (Ὁξύλιθ.)

Τὸ ἀρχ. ἀνακράζω.

1) Καλῶ τινὰ συνήθως μεγαλοφώνως Κρήτ. — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. — *Λεξ. Περίδ.* Ἡπίτ.: *Ἀνακράζω τὴν αἶγα Κρήτ. Ἡ -ρ- ὄρθα ἀνακράζει τὰ πουλλὰ αὐτόθ. || Ποίημ.*

... Ἐμπρὸς τοῦ λαβωμένη
ἐμούγγριζε ἡ φοράδα του, τὴν ἀνακράζει ὁ διὰκως
κι αὐτὴ μ' ἕνα χλιμίτισμα τὸν χαιρετᾷ καὶ πέφτει
ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν.

Σὰ λιθοσώρι ὁ χρυσαστὸς ἀτάραγος κι ὁλόρθος
ἀνάκραζε τὸ ταίρι του μέσ' 'ς τοῦ γκρεμοῦ τὸ φρύδι
ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. 2) Παρορμῶ κύνα ἐναντίον τινὸς Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) Πβ. ἀγγρίζω 1, ξαγγρίζω, ξαναγγρίζω, παραγγρίζω.

ἀνακραξιά ἡ, ΣΠασαγιάνν. ἐν Τέχνῃ 1,188

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακράζω.

Κραυγὴ: Ἀνακραξιὲς χαρούμενες ἀχολογοῦνε. Συνών. ἀνάκραγμα 1.

ἀνακρεμαλίζω ἀμάρτ. Μέσ. ἀνεκρεμαλίζομαι Κάρπ. ἀνεκρεμαλιέμαι Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κρεμαλίζω.

Μέσ. κρεμῶ τὸν ἑαυτὸν του, κρέμομαι: Ἀνεκρεμαλιέμαι 'ς τὸ 'εντρὸν σὰν τὸ σταφύλι ('εντρὸν = δένδρον).

ἀνακρέμασι ἡ, Δ.Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Συκεὰ Κορινθ.) — *Λεξ. Βλαστ.* Πρω. ἀνεκρέμασι Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακρεμῶ.

1) Ἡ πρόσδεσις τῶν τελευταίων ἄκρων τοῦ στήμονος περὶ τὸ τέλος τῆς ὑφάνσεως εἰς ράβδον ἐξηρητημένην διὰ σχοινίου ἀπὸ τὸ ἀντίον διὰ νὰ πλησιάσουν ταῦτα μέχρι τῶν μιταρίων Κρήτ. Πελοπν. (Συκεὰ Κορινθ.): *'Σ τὴν ἀνεκρέμασι τ' ἀνυπαδίκου μου, ἅμα πέση ὁ γάρδος, δὰ βγῶ νὰ 'δῶ εἶδα κοπέλλι δὰ κάμη ἡ -γ- ἀδερφή μου (ἐκ παραμυθ. δὰ=θὰ)* Α.Κρήτ. Συνών. ἀνακρέμασμα 1. 2) Συσσώρευσις νεφῶν ἀπειλούντων βροχὴν χωρὶς ὅμως νὰ ἐπακολουθήσῃ αὕτη Κρήτ.: Ἀνακρέμασι τοῦ καιροῦ. 3) Ἑλλειψις βροχῆς, ἀνομβρία, ξηρασία Κρήτ. — *Λεξ. Βλαστ.*: Ἀνεκρέμασι ἤπιασε κ' ἐδιράσα τὰ σπαρμένα Α.Κρήτ. Τοσονὰ γαιρὸ ἀνεκρέμασι δὲ δὸ ξανάκαμε αὐτόθ. Συνών. ἀβρεξιά, ἀβροχιά, ἀβροχίλα, ἀνερέα, ἀνομπριά, ἀνυδριά.

4) Σιτοδεία, δυστυχία Πελοπν. (Βούρβουρ.): *'Ἐγιν' ἀνακρέμασι πλεὰ γιὰ μᾶς, οὔτε μᾶστορης οὔτε μαστορίνα.*

ἀνακρεμασιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀνεκρεμασιὰ Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακρεμῶ.

Μέρος κρημνῶδες εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. Συνών. ἀνακρεμαστό (ἰδ. ἀνακρεμαστός).

ἀνακρεμασίδι τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀνακρεμασίδι Χίος ἀνεκρεμασίδι Κίμωλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνακρέμασι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Λίθος ἐξηρητημένος διὰ σχοινίου ἐκ τοῦ ὀπισθεν ἀντίου διὰ νὰ κρατῇ διὰ τοῦ βάρους του τεταμένον τὸν στήμονα Χίος. 2) Ράβδος ἐξηρητημένη διὰ σχοινίου ἀπὸ τὸ ἀντίον, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας προσδέονται περὶ τὸ τέλος τῆς ὑφάνσεως τὰ ἄκρα τοῦ ἐξαντληθέντος στήμονος διὰ νὰ πλησιάσουν μέχρι τῶν μιταρίων Κίμωλ. Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἀνακρεμαστήρι, ἀνακρεμαστόξυλο.

ἀνακρέμασμα τό, Κρήτ. — *Λεξ. Δημητρ.* 'νεγκρέμασμα Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακρεμῶ.

1) Ἀνακρέμασι 1, ὁ ἰδ., Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. 2) Μέρος καθέτως ἀποκεκομμένον, μέρος ἀπόκρημνον *Λεξ. Δημητρ.*: *'Η ράχι 'ς τὴν κορφὴν ἔχει ἀνακρέμασμα ποῦ οὔτε κατσίκια τ' ἀνεβαίνουν.*

ἀνακρεμαστὰ ἐπίρρ. *Λεξ. Δημητρ.*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακρεμαστός.

Ἀπὸ ὕψος: Τὸ νερὸ 'ς τ' ἀντάκι τοῦ μύλου ἔπεφτε ἀνακρεμαστά.

ἀνακρεμαστήρι τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακρεμῶ.

Ἀνακρεμασίδι 2, ὁ ἰδ.

ἀνακρεμαστόξυλο τό, Πελοπν. (Βυτίν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακρεμαστός καὶ τοῦ οὐσ. ξύλο.

Ἀνακρεμασίδι 2, ὁ ἰδ.

ἀνακρεμαστός ἐπίθ. *Λεξ. Βλαστ.* Πρω. Δημητρ. ἀνακρεμαστό τό, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακρεμῶ.

